

РЕШЕНИЕ

№ 36218

гр. София, 04.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9479** по описа за **2025** година докладвано от съдия Ивета Стефанова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Е. Г. Д., подадена чрез адв. Д., против Решение № 2799 от 23.07.2025 г., постановено по АНД № 16603/2024 г. по описа на Софийски районен съд, 16-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш серия К № 9345317, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) за наложено на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 2, т. 2 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на Е. Г. Д. административно наказание „глоба“ в размер на 100.00 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с чл. 21, ал. 1 ЗДвП. По поддържаните оплаквания за неправилност на атакувания съдебен акт поради нарушение на закона, допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и явна несправедливост на наказанието – касационни основания по чл. 348, ал. 1 НПК, се иска отмяната му и решаване на спора по същество с присъждане на деловодните разноски.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. С отричащи основателността ѝ доводи, моли съдебното решение да се остави в сила. Претендира разноски. Възразява срещу размера на претендираните от касатора разноски за адвокатски хонорар като прекомерен.

Заклучението на участвалия в производството прокурор е за неоснователност на касационното оспорване.

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена от надлежна страна, в срок и срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт.

Разгледана по същество на посочените в нея основания и в обхвата на служебната проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, настоящият касационен състав я намира за неоснователна.

Според фактическите установявания на районния съд на 08.07.2024 г. в 18:45 часа в Столична община по Околовръстен път, в района на кръстовището с [улица]в [населено място], с посока на движение от [улица]към [улица], при приближаване на пешеходна пътека, при ограничение на скоростта 40 км./ч. извън населено място, въведено с пътен знак В26, е отчетена скорост на движение 53 км./ч. на лек автомобил марка „О.“, модел „А.“, с рег. [рег.номер на МПС] , със собственик, на когото е регистрирано МПС - Е. Г. Д.. За установеното и заснето с АТТС CORDON M2 № MD1197 превишаване на скоростта от 13 км./ч. с процесния фиш на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. ал. 2, т. 2 ЗДвП на Е. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с чл. 21, ал. 1 ЗДвП, извършено при условията на повторност в едногодишния срок от влизане в сила на ЕФ серия К № 7394522 - 26.07.2023 г.

За да потвърди оспорения акт по чл. 58д, т. 4 ЗАНН, въззивният съд е приел, че е издаден при спазване на процесуалните правила по издаването му. Въз основа на безспорно установените в хода на съдебния процес факти е извел заключение за осъществяване признаците на административното нарушение от обективна и субективна страна. С аргумент за липса на смекчаващи обстоятелства, които да сочат на по-ниска степен на обществена опасност на деянието, съдът е отрекъл приложимостта на чл. 28 ЗАНН към спорното правоотношение.

Решението е правилно.

Касационната проверка констатира липса на заявените в жалбата съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Фактическите установявания на административнонаказващия орган, възприети и от съда, кореспондират на данните по делото. Съдът е формирал съобразени с доказателствения материал изводи по наведените от нарушителя доводи, преценил е фактите от значение за предмета на спора и приложимото към тях право, като е даден правно и логически обоснован отговор на спорните по случая въпроси. Конкретните възражения на оспорващия са надлежно разгледани от районния съд, който е изложил съответни аргументи, отричащи тяхната основателност. Решението е постановено след извършена цялостна въззивна проверка в пределите, очертани от чл. 314 НПК, вр. с чл. 84 ЗАНН и при излагане на подробни, точни и ясни мотиви, обуславящи постановения от съда правен резултат. Не са налице процесуални пропуски при разглеждане на делото във въззивното производство, поради което оплакванията на касатора за засягане на обжалваното решение от процесуален порок са несподелими.

Съответно на доказателствата и на материалния закон е заключението на съда за правомерно ангажиране на административнонаказателната отговорност на касационния жалбоподател.

Спорът по делото се концентрира върху отговора на въпроса налице ли са предпоставките, обуславящи санкционирането на нарушителя при условията на повторност.

По силата на дефинитивната норма на § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП „повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 – в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. Следователно предмет на изследване в хипотезата на повторност са два елемента от обективен характер - дали новото нарушение е същото по вид като предходното и извършено ли е в рамките на нормативно очертания времеви диапазон.

В. е изводът на съда за осъществяване на фактическия състав на повторността по смисъла на § 6,

т. 33 от ДР, вр. с чл. 182, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 2, т. 2 ЗДвП . Съдебната практика е безпротиворечива в разбирането, че по правните си последици влезият в сила електронен фиш е приравним на влязло в сила наказателно постановление. По делото няма спор, че с ЕФ серия К № 7394522, на основание чл. 189, ал. 4, вр. с чл. 182, ал. 1, т. 1 ЗДвП на Е. Д. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 лв. за извършено на 30.04.2023 г. нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. с чл. 21, ал. 1 ЗДвП. От събраните доказателства се установява, че този фиш е връчен на адресата на 11.07.2023 г., на която дата е платена и глобата, и е влязъл в сила на 26.07.2023 г. Началният момент, от който започва да тече релевантния едногодишен срок, е датата на влизане в сила на санкциониращия акт, в случая – 26.07.2023 г. Следователно извършеното на 08.07.2024 г. административно нарушение, за което е издаден процесния фиш, е в рамките на посочения в § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП срок. Съпоставката на двете противоправни деяния сочи на извършено нарушение от един и същ вид – превишаване на разрешената скорост при управление на МПС. Несъстоятелна е защитната теза на касатора за отсъствие на еднакъв по вид нарушение, основана на извършването на предходното деяние в населено място. Конкретната хипотеза на приложената санкционна разпоредба е без значение за преценката по § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП. Липсата на идентичност относно мястото - в/извън населено място, източника на ограничение на скоростта, съответно – стойността на нейното превишение, не изключва наличието на нарушение от един същ и вид, осъществено чрез управление на МПС с по-висока скорост от допустимата. Видно от съдържанието на изследваните електронни фишове, и в двата случая отговорността на Д. е ангажирана именно за нарушение на забраната по чл. 21, ал. 2, вр. с чл. 21, ал. 1 ЗДвП. В този смисъл, фактическите установявания са надлежно съотнесени към приложимата материалноправна разпоредба, като не е налице сочения от оспорващия порок в правната квалификация на деянието.

Споделими са и съжденията на съда, отричащи приложение на института на маловажност към процесното противоправно деяние. Интензитетът на отрицателно въздействие към момента на нарушението не предпоставя квалифициране на случая като маловажен, още повече предвид значимостта на регулираните със ЗДвП обществени отношения.

Оплакването за непропорционалност на наказанието е неоснователно, тъй като наложената на жалбоподателя глоба е индивидуализирана в изрично фиксирания от закона размер.

Изложеното мотивира заключение за законосъобразност на оспорения електронен фиш. Достигайки до същия извод, въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Крайният изход на спора в касационната му фаза обуславя право на разноски за процесуална защита в полза на учреждението, чийто орган е издал акта по чл. 58д, т. 4 ЗАНН. Своевременно заявените и дължими на СДВР разноски са на стойност 130 (сто и тридесет) лева за юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 63д, ал. 1, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН, която сума оспорващият следва да бъде осъден да заплати.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, изр. 1, пр. 1 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд - София - град, XXII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2799 от 23.07.2025 г., постановено по АНД № 16603/2024 г. по

описа на Софийски районен съд, 16-ти състав.

ОСЪЖДА Е. Г. Д., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 130.00 (сто и тридесет) лева разноси по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: